

Beke Sándor

A hóember

Óvodás

játszótársam azt mondta
nekem, hogy kettőnk közül
én legyek a nagy fehér hóember —
Örültem kis barátom ötletének,
mert tényleg olyan jópofa a hóember
sárgarépaorrával, gesztenyeszemével,
szürke kőgombjaival,
a lyukas,
kikopott zománclábassal a fején,
a kezét helyettesítő, kopottsárga
megviselt seprűvel, de én bevallom,
mindig féltem hóember lenni. Egyszer
az óvodából jövet erőt vettem magamon,
és elmondtam kis pajtásomnak,
hogy én azért nem szeretnék
hóember lenni,
mert tavasszal, ha elolvadok, sárgarépa-
orromat megeszik az éhes madarak, gesztenye-
szemem legurul valamerre a lejtőn, kőgombjaim
elkeverednek a többi kavicssal, a lyukas lábasban
pedig paradicsompalántákat fog termesztetni a szomszéd
néni, a seprű nyelén egy ismeretlen udvaron kúszónövény
kapaszkodik majd fölfelé. A barátom erre azt felelte:
Na jó, akkor ő lesz a hóember, de tavasszal, amikor nagy
fehér teste elolvad, én próbáljam megmenteni a kellékeit.

Téli hullámok

A parton áll
a faoszlopokra épített,
korhadt kifutó.
Nyáron ezen futok végig,

hogy közelebb kerüljek
a tenger vizéhez.

Most tél van,
dermesztő hideg és zúzmarás fagy.
A kifutó körül
befagyott a tenger.

Keresem a pihentető hullámokat,
de a hullámok,
úgy, ahogy rohantak a part felé,
gurulás közben megfagytak.

Most a jeges kifutón
a tenger felé sietek,
hogy közelebb kerüljek
a tenger szívéhez,
hogy forró lehettemmel
átmelegítsem —

... Talán ismét dobogni kezd,
s kiengeszteli lelkemben
a megfagyott hullámokat.

A költő és a kiszolgálólány

Piros köpenyben állt
a bevásárlóközpontban
a polcok között.

Csinos volt és vonzó —
fekete kökényszemével
naphosszat a szívemben csatangolt.

Éreztem a lelkét, és azt,
hogy mégis van benne valami,
ami közös az én szívemmel.

Egyedüllétemben
mindig rá gondoltam
és elképzelttem vele az életemet.

Arca fehér volt,
mint az angyalok szárnya,
s mint egy lepel a szerelmes álmokon.

Ha ránéztem, ő mosolygott,
nem tudta,
hogym nekem mi a vágyam.

Pedig én csak költő voltam,
s egyszerűen szerettem őt,
akár a láthatatlan szellemi ideákat.

Ha meg akartam szólalni neki,
ostobán kérdeztem tőle:
mit-hol találok a zsúfolt polcokon?

Amikor éjjeli váltásban dolgozott,
néha láttam, hogy a kiszolgálólány fáradt,
a kasszagép mellett elálmosodott.

Ilyenkor — mint egy mesés tündérnek —
szép, sötét hajának tincsein
ragyogni kezdtek az éjszakai csillagok...

Hegedűszonáta

Álmomban elmentél.
Kirepültél az ajtón
és magaddal vitted
a reggeli kávé illatát,
itt felejtetted a virágot az ágyon,
s az asztalon a híres,
Cremonában készített hegedűt,
a fogason a habfehér
prémes kabátot.

Álmomban azt hittem,
hogym végleg elmentél.
Miért nem mondtad,
hogym csupán
a sarki boltba méysz?

Mikor megnyílt a bejárati ajtó,
azt hittem, hogy a virágért jöttél vissza
vagy az ágyon hagyott hegedűért
vagy azért,
hogy magaddal vidd
a fogason felejtett ezüst rókát,
kabátod téli ékét,
grönlandi álmodat.

Hópelyhek táncoltak a levegőben.
Két lépést tettek lefele,
egyét fölfele.
Az ablakból láttam,
hogy felém jössz
a zúzmarás fák között.
Hátad mögött egy grönlandi
sietve jön utánad.
Fókabőrével
be akarja takarni a válladat.

Művésznő,
véget ért a szonáta,
az álom.
Leengedted a hegedűvonót.
Nem hagytál el,
mert te itt se voltál.
Csupán a virág maradt itt,
az asztalon a hegedű,
selymes érintésű kabátod a fogason,
s lelkemben az az elképzelt szó,
amit nem volt akinek kimondani.

Jöjj vissza,
térj vissza, álom!

Böszörményi Zoltán

Majorana: ars pragmatica

I.

A költő itt van. Mit érdekelne
akkor a költészet hava?
Éljen, csak édesedjen benne
illúziónk áldott szava.

A többi csak képlékeny, alak,
menekülni előle nem tudsz.
Kísértsen ezer vak ablak –
lelked tükrében véres cucc.

Kétségbeesés? Micsoda éj!
Simuljanak ki ráncaink,
jöjjön kábulat, tömény kék,
nézzünk túl a kor átkain.

Tömheted, ringathatod magad,
szorgalmasan igyekezhetsz,
a semmit semmivel takarva,
bámulatos nagy szemekkel.

Túlélni nincs mit, a kór marad.
Mégmémentkezni minden szóba'
tán kevés ez, de feladat.
Öljem panaszom tüzes borba?

Ha az eszmét újjal toldom,
a képzelet épít rá bazárt.
Érzéseim bennük oldom,
amit a lét magába zárt.

Nem állítom: jó itt a jó,
s az ember ennyire parány.
Vigyük lélekközelbe a szót,
ne kísértsen ármány, se magány.

